

Gerard van Gemert
Gevecht om de cup

8

‘Schiet eens op, Stijn’. Storm werd ongeduldig. Hij stond al een paar minuten op zijn beste vriend te wachten.

‘Jaja, rustig,’ was het antwoord van Stijn.

‘Mijn sok zit scheef, man. En dat zit niet lekker.’ Stijn had zijn laars uitgetrokken en was bezig om zijn sok goed te doen. Ze waren uit school eerst naar huis gegaan, hadden zich omgekleed en waren toen in de polder slootje gaan springen. Storm liep langzaam door. Geduldig zijn was niet zijn sterkste eigenschap. Stijn was inmiddels weer bezig met het aantrekken van zijn laars.

‘Als we nu die brede sloot nemen, dan snijden we een stuk af,’ riep Storm.

Stijn was inmiddels klaar en rende een stukje, zodat hij weer naast zijn beste vriend liep.

‘Pf,’ zuchtte hij, ‘die is breed, hoor. En de grond ervoor is niet al te hard.’

Storm grijnsde. ‘Dat is juist cool, man. En we hebben het nog nooit geprobeerd.’

Stijn was niet zo’n held met dit soort dingen. In tegenstelling tot Storm die werkelijk alles durfde.

‘Goed dan,’ gaf hij toe.

Stijn wist dat tegen Storm in gaan geen zin had. Hij dreef toch altijd zijn zin door.

Daar kwam nog bij dat ze om vier uur met hun voetbalvrienden hadden afgesproken. Als ze de lange route langs de smalle sloten zouden nemen, kwamen ze te laat.

Hij zuchtte zachtjes om Storm niet te laten merken dat hij het maar niets vond. Samen liepen ze verder door het weiland in de richting van de brede sloot.

‘Wat denk jij van vanavond?’ vroeg Stijn.

Storm haalde zijn schouders op.

‘Ik denk dat ze met 14-0 verliezen,’ lachte hij.

Stijn keek geïrriteerd.

‘Nee, even serieus,’ drong hij aan.

Storm deed net of hij heel diep nadacht.

‘Ik denk dat ze met ... 1-0 of 2-0 verliezen.’

Stijn keek bezorgd. ‘Denk je?’ vroeg hij.

Hij wilde dat Storm zijn voorspelling zou toelichten.

Storm knikte. ‘Vergeet niet dat ze tegen één van de beste clubs ter wereld spelen,’ motiveerde hij zijn voorspelling.

‘En wat stelt Kick ’69 nou helemaal voor in vergelijking met Petchwood United. Wij hebben eigenlijk alleen Bert Pringel die van wereldniveau is.’

Dat moest Stijn toegeven.

Zijn gedachten gingen naar vanavond.

Hij zou met zijn vader en oom Gert, zijn vaders beste vriend, naar de eerste halvefinalewedstrijd van de Champions League gaan.

Storm en hij waren allebei grote fan van Kick ’69. Omdat ze vorig seizoen kampioen waren geworden, deden ze dit seizoen voor het eerst mee in de Champions League.

En hadden ze meteen de halve finale gehaald.

Petchwood United was de titelverdediger en hun sterspeler was John Caringham.

Hij was de topscorer
van het laatste wereldkampioenschap.
'Misschien kunnen ze voor een stunt zorgen,'
meende Stijn.
Storm haalde zijn schouders op.
'Dan moet wel alles meezitten.
En Bert moet een goede dag hebben.'
Storm bleef het doemdenken volhouden.
Bert woonde in hetzelfde dorp als zij
en had in de jeugd ook bij FC Rapitas gevoetbald,
net als Stijn en Storm. Bert Pringel was hun idool.
Stijn had drie posters van hem in zijn kamer hangen.
'Ik wou dat ik ook mee kon,' zei Storm.
'Ik ook,' deelde Stijn de mening van zijn vriend.
'Oom Gert heeft nog geprobeerd aan vier plaatsen
te komen, maar dat is niet gelukt.'
Storm knikte. 'Jammer, maar wel gaaf
dat jij kunt gaan,' glunderde hij.
Oom Gert werkte bij de hoofdsponsor van Kick '69
en had zo aan drie plaatsbewijzen kunnen komen.
Hij had ook geregeld dat zijn bedrijf het elftal
van Stijn en Storm sponsorde. Het was best cool
om met dezelfde sponsornaam op je shirt te lopen
als Kick '69.
Stijn kreeg kriebels in zijn buik
wanneer hij aan de wedstrijd van vanavond dacht.
Als ze maar niet afgemaakt worden, hoopte hij.
Stijn tuurde naar de overkant van de brede sloot.
Hij schudde zijn hoofd en keek naar Storm. Die
stond te glimlachen.
'Nou, Stijn, dat wordt een flinke sprong,'
zei hij lachend. 'Jij eerst of ik eerst?'

‘Geen van beide,’ antwoordde Stijn angstig.
Storm lachte hard. Hij wist heus wel dat zijn vriend slootje springen eigenlijk helemaal niet zo leuk vond.
‘Als we nu nog om moeten lopen, komen we zeker te laat bij de jongens,’
Dat wist Stijn ook wel, maar hij was erg bang om in de sloot te belanden.
Maar ja, hij had nu geen keus meer.
‘Ik ga wel eerst,’ nam Storm de beslissing.
Hij liep langs de sloot en zocht een stuk uit waar de grond hard was, zodat hij goed kon afzetten en niet in de grond zou wegzakken.
Hij zette een stok in de grond naast de plek waar hij wilde afzetten.
Zo kon hij zich bij zijn aanloop daarop richten.
Toen liep hij een meter of twintig terug en nam een aanloop. Stijn keek ernaar en bewonderde zijn vriend dat hij zonder aarzeling de sprong waagde.
Storm maakte snelheid en bereikte de plek waar hij moest afzetten. Hij vloog door de lucht, over de sloot heen en landde net aan de overkant.
Hij liet zich voorover vallen. Daarna kwam hij overeind en bejubelde zijn geslaagde sprong.
‘Niet slecht, hè,’ schreeuwde hij naar Stijn.
‘Zeker niet,’ mompelde Stijn, die steeds onzekerder werd.
‘Nu jij, Stijn.’
Stijn zuchtte weer eens diep. De spieren in zijn benen voelden aan als pap. Hij nam een nog langere aanloop dan Storm. Hij kon harder lopen dan Storm en zou dus verder moeten kunnen springen.

Maar Storm was niet bang, zoals hij,
en dat maakte net het verschil.
'Kom op, Stijn,' moedigde Storm hem aan.
Stijn zette zijn aanloop in en zette af.

Zwevend in de lucht merkte hij dat hij niet genoeg snelheid had. Hij gooide zijn benen naar voren om toch op de kant terecht te komen. Dat lukte net, maar doordat hij zijn benen te ver naar voren had geduwd, verloor hij zijn evenwicht. Zijn voeten landden keurig in het gras, maar zijn lichaam viel langzaam achterover. Storm zag het en probeerde hem nog vast te pakken, maar was te laat. Met een plons belandde Stijn in het water. Storm deed zijn hand voor zijn mond. Eerst van schrik en daarna van het lachen. Stijn ging helemaal onder water en kwam proestend weer boven. Het kroos zat overal in zijn haren. Storm sloeg zich op zijn knieën van het lachen. Stijn keek erg boos en dat zorgde ervoor dat Storm nog harder moest lachen. ‘Zie je nou,’ schreeuwde Stijn, terwijl hij met zijn arm in het water sloeg. ‘Zie je nou dat deze sloot te breed is.’ Storm was op de grond gevallen van het lachen en tussen twee lachsalvo’s door zei hij: ‘Voor mij niet, Stijn.’ Stijn had intussen de kant bereikt en Storm was opgestaan om zijn vriend op de kant te helpen. ‘Eerst maar even omkleden, zeker?’ vroeg Storm. Hij trok er een vies gezicht bij, want Stijn stonk een uur in de wind. Stijn zei niets, maar keek Storm vernietigend aan. Ze liepen zwijgend naar huis. Storm schoot af en toe in de lach als hij naar Stijn keek. Stijn keek steeds kwader en weigerde iets te zeggen.

Na verloop van tijd zakte de boosheid bij Stijn weg.

‘Wie komen er vanmiddag allemaal?’

vroeg hij aan Storm.

‘Laurens komt en Kees,’ antwoordde Storm.

‘En verder heb ik de moeder van Bram ook nog aan de telefoon gehad en die zou doorgeven dat we vanmiddag zouden trainen.’

‘Dat is mooi,’ zei Stijn met een glimlach, terwijl hij rilde van de kou.

Bram was de keeper van hun elftal en het was altijd lekker om er een keeper bij te hebben.

‘Laurens zou de andere jongens bellen,’ ging Storm verder.

Stijn knikte.

Ondanks zijn natte pak had hij er zin in.

Voetballen was zijn ziel en zaligheid en als het aan hem lag, dan zou hij later profvoetballer worden bij Kick ’69.

Maar ja, dan moest hij wel goed blijven trainen, zodat hij een keer zou opvallen bij de scouts.

Storm en Stijn waren nu vlakbij huis.

Ze woonden dicht bij elkaar en deden eigenlijk alles samen. Stijns moeder zei wel eens:

‘Volgens mij zijn jullie eigenlijk een tweeling, maar dan van twee verschillende moeders.’

Stijn kon zich ook niet voorstellen dat Storm er niet zou zijn. Al vanaf dat ze konden lopen, speelden ze met elkaar.

Ze hadden altijd bij elkaar in de klas gezeten en bij elkaar in het team gevoetbald. Het verschil tussen hen op voetbalgebied was dat **Stijn** een aanvaller was en **Storm** een verdediger. **Stijn** stond bekend als een groot talent. Hij was snel, had veel inzicht, een uitstekende techniek en scoorde ook nog eens veel. **Storm** was een echte verdediger, hard en als het moest meedogenloos. Hij had veel overzicht en een goede pass in beide benen. Zonder te overdrijven kon je wel zeggen dat het succes van hun elftal grotendeels kwam door de kwaliteiten van **Storm** en **Stijn**.

Ze waren bij **Storms** huis aangekomen. Lachend en hoofdschuddend keek **Storm** nog eens naar **Stijn**. ‘Haal je me zo op? Even opschieten, hè, want anders staan die jongens op ons te wachten.’ **Stijn** begon het steeds kouder te krijgen en rende weg. ‘Jaja, ik pik je zo op.’ Hij hoorde dat **Storm** de deur achter zich dichtgooide. Al rennend schudde hij zijn hoofd. Wat een gedoe, dacht hij. Nauwelijks drie minuten later was hij thuis. Hij liep achterom en zag dat zijn moeder de was aan het ophangen was. ‘Hoi, mam,’ begroette hij haar vrolijk. ‘Ha, jongen,’ antwoordde zijn moeder zonder naar hem te kijken. ‘Ga je aan je huiswerk?’

Stijn bleef stil staan.
Zijn moeder keek naar hem en deed van schrik haar ogen dicht. ‘Wat heb je nu weer gedaan?’ mopperde ze.
‘Waar lijkt het op,’ antwoordde Stijn brutaal.
‘Let op je woorden, Stijn Wouters,’ reageerde zijn moeder scherp.
‘Sorry, mam,’ verontschuldigde Stijn zich.
‘We zijn over een iets te brede sloot gesprongen. Nou ja, gesprongen.
Storm is eroverheen gesprongen en ik erin.’
Zijn moeder was alweer verder gegaan met de was.
‘Trek alles hier maar uit en ga maar douchen. Je stinkt verschrikkelijk.
En doe daarna even schone kleren aan.’
Stijn ging naar binnen en liep al snel omgekleed rond.
‘Je stinkt nog steeds,’ zei zijn moeder.
‘Ik douch straks wel even,’ verduidelijkte Stijn. ‘Ik ga toch voetballen.’
Zijn moeder knikte instemmend.
‘Zorg dat je om halfzes thuis bent,’ commandeerde ze.
‘Oom Gert komt jullie om halfzeven ophalen en dan kun je voordat jullie weggaan nog even douchen.’
Stijn handelde snel. ‘Oké, mam,’ zei hij.
Ze was haar vraag over het huiswerk helemaal vergeten. Dat kwam door Stijns natte kleren.
Snel fietste hij naar Storm toe, voordat zijn moeder hem terug zou roepen.